

Μορφές αποξένωσης σήμερα (Κωνσταντίνα Συγκούνα, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

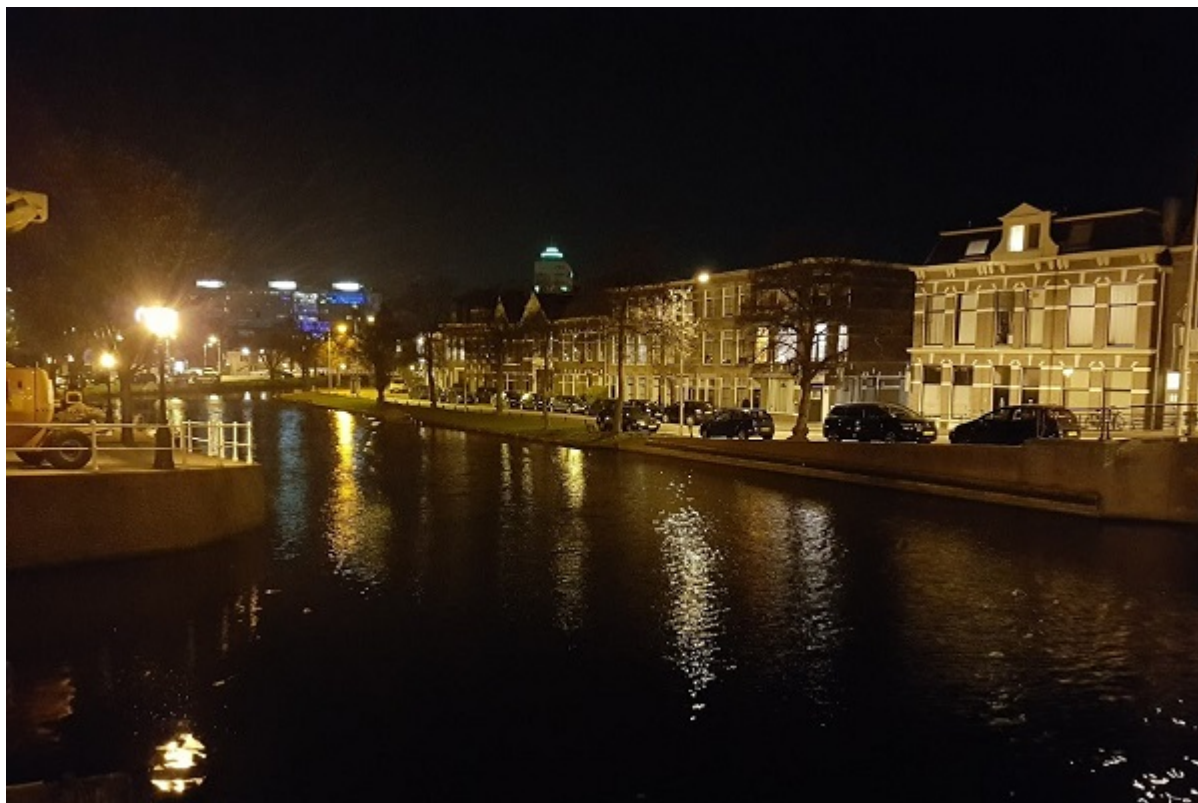
Στις μέρες μας παρατηρείται έντονα η αποξένωση σε διάφορους τομείς. Αποξένωση από τον άνθρωπο, από τη φύση, από το Θεό, από την πρόοδο.

Αρχικά το κάθε πρόσωπο αποξενώνεται από το συνάνθρωπό του. Καταντά κυνικό. Καταντά αδιάφορο. Καταντά εγωιστής.

Όταν δεν ενδιαφέρεσαι για τον διπλανό σου, για το γείτονά σου, για τον περαστικό, για τον ζητιάνο, τον συνεπιβάτη στο λεωφορείο, ακόμα και για τον περιπτερά ΔΕΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΣΑΙ για τον ίδιο σου τον εαυτό.

Γιατί μην ξεχνάς ο άλλος είναι καθρέφτης δικός σου και συ καθρέφτης αυτού.

Ο άλλος αξίζει να εκλάβει, να εισπράξει συναισθήματα που θα θέλεις να εισπράξεις και συ.

Γελάει, άμα του γελάς. Το γέλιο είναι μεταδοτικό.

Πονάει έστω και λίγο, αν του πεις τον πόνο σου. Όχι πάντα βέβαια.

Γίνεται άγριος, αν αγριέψεις και συ μαζί του.

Αδιαφορεί για σένα, αν αδιαφορήσεις και συ για αυτόν.

Αξίζει, λοιπόν, να δώσεις στον άλλον τα λουλούδια σωστής συμπεριφοράς που θες να πάρεις και συ.

Αξίζει να φέρεις την άνοιξη, αν και χειμώνας.

Το λέει και ο Πλιάτσικας στο τραγούδι “Την άνοιξη θα φέρει”.

Λέει, λοιπόν “Γιατί πάντοτε η ψυχή θα ψάχνει καλοκαίρι, γιατί πάντοτε το μόνος θα χάνει από το μαζί, ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ ΝΑ ΦΕΡΕΙ”.

Έτσι αναφέρει στο τραγούδι του...

Είναι επομένως σημαντικό από την αποξένωση να βγάλεις κάτι καλό. Το ενδιαφέρον, την έννοια, τη ζωή.

Γιατί ζωή θα πει ψυχή. Ζωή θα πει χαρά. Ζωή θα πει αγάπη.

Αγάπη θα πει επίσης και έλλειψη αποξένωσης από τη φύση.

Φύση μάνα, γη ζωογόνος. Γη που μας δίνει τροφή, καρπούς, γαλήνη, ξεγνοιασιά, χαλάρωση...

Δυστυχώς έχουμε αποξενωθεί ριζικά και από τη φύση.

Δεν την αντιμετωπίζουμε ως κτίση, ως συνεργάτη στη ζωή.

Την αντιμετωπίζουμε ως κάτι υποδαιέστερο και την εκμεταλλευόμαστε. Δεν την αξιοποιούμε.

Δεν έχουμε έννοια, ενδιαφέρον, αγάπη για αυτήν.

Μεταφέρουμε απλά τον εγωισμό μας σε αυτή προκειμένου να πετύχουμε τους ιδιοτελείς σκοπούς μας.

Γιατί η εκμετάλλευση και όχι η αξιοποίηση κάθετι φυσικού αποτελεί συμφέρον, ιδιοτέλεια.

Και το συμφέρον είναι εγωισμός.

Η αλληλεγγύη και ο σεβασμός αντίθετα είναι μια μορφή ταπείνωσης.

Ακόμα ταπείνωση είναι ο σεβασμός και η τιμιότητα προς το Θεό. Ο Θεός καλύπτει μια έντονη ανάγκη μας να πιστέψουμε σε κάτι ανώτερο, σε κάτι που μας τροφοδοτεί δύναμη, σε κάτι άυλο.

Λειτουργεί σαν αυθυποβολή του οργανισμού μας με χαρά, ελπίδα, αγάπη, ήθος και πρόοδο.

Ο άνθρωπος που αγαπά το Θεό αγαπά τους άλλους και τον εαυτό του.

Έχει ήθος και όχι ηθικισμό. Έχει χαρά, χωρίς να είναι χαζοχαρούμενος.

Έχει ελπίδα και δεν είναι απαισιόδοξος. Έχει αγάπη και δεν κοιτά μόνο το τομάρι του.

Έχει αλληλεγγύη γιατί βλέπει στον άλλον τον εαυτό του, τον καθρέφτη αυτού, το Θεό του!

Γιατί τι είναι ουσιαστικά ο Θεός;

Μια μεγάλη αγκαλιά...

Μια ΠΑΝΑΓΑΠΗ...

Μια ανοιχτωσιά πνευματική, ηθική, ψυχική.

Μια αλήθεια ακατάληπτη!

Και τι άλλο είναι αλήθεια ακατάληπτη;

Είναι η πρόοδος!

Η πρόοδος επιτυγχάνεται μέσω της αγάπης.

Είτε πρόοδος εσωτερική, είτε κοινωνική, είτε ηθική, είτε επιστημονική!

Ο άνθρωπος που αγαπάει το Θεό, τους συνανθρώπους του, τον εαυτό του αγαπάει και την προσωπική του πρόοδο.

Τιθασεύει όσο μπορεί τα αρνητικά του!

Ενισχύει και εμπλουτίζει τα θετικά του.

Συντελεί, επίσης και στην κοινωνική πρόοδο. Γιατί με τη σωστή συμπεριφορά του αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση μέσα σε μια μάζα. Μέσα σε μια κοινωνία αποξένωσης ΑΥΤΟΣ ΔΙΝΕΙ ΜΗΝΥΜΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ!

Καινοτόμος της αγάπης, μαχητής της προσφοράς!

Τολμά να μιλά για ήθος και όχι για λαμογιά!

Δεν στέκεται στα στεγανά του καθωσπρεπισμού, αλλά ανοιχτά βλέπει ήθος εκεί που οι άλλοι δεν βλέπουν!

Κοιτά στα μάτια των άλλων και βλέπει φως.

Βλέπει πνοή, ζωή, αγάπη.

ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΠΟΙΕΙ, ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΕΙ!

Τέλος στηρίζει και την επιστημονική πρόοδο. Στηρίζει την εξέλιξη την τεχνολογική γιατί απλά έχει διάκριση.

Ξεχωρίζει πότε αξίζει να παρέμβει στο καθετί και πότε αξίζει να κάνει προσευχή για να παρέμβει ο Θεός.

Γιατί ο Θεός επεμβαίνει όταν ο άνθρωπος του ζητά γλυκά βοήθεια.

Ένας Θεός αγάπης, αλληλεγγύης, χαράς!

Αυτό λοιπόν είναι η αντιμετώπιση της αποξένωσης...

Η αγάπη, η αλληλεγγύη, η χαρά!